
Divagacions

MOLT sovint, quan ens trobem al cim d'una muntanya, els records també hi pugen i es fan gairabé realitat. Ara recordo... les primeres excursions que foren els principis d'aquesta Colla, quan mal comptats erem una vintena i, per a cada nova sortida, havíem de demanar permís a casa amb molts precés i promeses de seny i prudència. No ha passat d'aleshores ençà molt de temps, segurament també han canviat una mica les cares i comptem amb molta gent nova; la Colla a crescut, s'ha engrandit, i de les nostres excursions crec que ja n'hem fet una cosa normal.

Quan penso amb la primera sortida! Una amiga me'n parlà: Ens divertirem -diguè- veuràs que bé que ho passarem, i em va convèncer. Fins aquest dia les meves experiències caminant es limitaven a tornar a peu de Campllong per la seva Festa Major, i... Ja em trobo muntanya amunt, amb unes sabates no molt adequades, faldilles (no havíem arribat encara les noies a la conquesta dels pràctics -per aquests serveis- pantalons masculins) i una motxilla a l'esquena. Vam començar a caminar amb molt de delit, però al cap de mitja hora ja no podia més, i vaig prometre'm mes de cinquanta vegades que no tornarien a enganxar-m'hi.

Amb tot quant s'arriba a dalt, i el vent t'acarícia les galtes, i els cabells voleien entorn del rostre, una compren que ha trobat bona part d'aquesta pau que tots cerquem. I allà dalt, tan amunt, tan aprop del cel, gairebé entre els núvols, veient, als nostres peus, com els arbres juguen a cuït amb la boira, les paraules que sempre ens havien semblat normals, amic... company... colla prenen un sentit únic, inoblidable i una comprèn que per grant i pesat que sigui l'esforç de la pujada, es sempre molt inferior al goig d'aconseguir arribar-hi.

Tinc a la memòria una excursió que férem en cotxe una colla d'amics. Tothom elogiava aquells paratges veritablement bonics; però jo, que ja els coneixia, no comprenia el que em pessava, per a mi no tenien la gràcia, l'encant d'altres vegades. Més tard ho vaig comprendre: hi havia pujat en cotxe i no havia pujat estat necessari cap esforç per arribar-hi, no m'havia guanyat la il·lusió de l'última pujada, d'arribar a dalt, de reposar sentada a l'herba; hi faltaven els nostres jocs, aquells amics d'altres vegades, totes aquestes coses que només en aquets llocs, es poden sentir tan profundament i sincerament.

MARINÉ